

၁၉၈၉ ခုနှစ် စာပေပိမာန် ပထမဆုရ
၁၉၉၁ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေပထမဆုရ

မြသန္တာ

မိုးခြားလမ်း

၁၁
အုပ်စုပြန်
စာတိုက်

• ပန်ချီယာ

(၁)

‘ဒက်ဒီ ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ... ဟင် ... ဒက်ဒီ ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ... သမီးက ... ဒက်ဒီလက်ခံလို့ ခေါ်လာခဲ့တာ ... လက်ဒီလက်မခံနိုင်ရင် အစကထဲက ပြောပါလား ... အခုတော့ ... ဒက်ဒီ ... ဒက်ဒီရက်စက်တယ်’

‘တော်စမ်း သွယ်နွဲ့ရှင်း ... နင် ... ငါ့ကို တစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောနဲ့ နင်ဒီကောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ် ... ဒါပဲ’

ဖခင်၏ ပြင်းထန်သော မိုးချုန်းသံကြောင့် သွယ်နွဲ့ရှင်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားတော့သည် ။ လှည့်ထွက်သွားသော ဖခင်၏ နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်းက အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားလိုက်မိ၏။

ခြောက်သွေ့ဆိတ်ငြိမ်သွားသော ဧည့်ခန်းမအလယ်တွင် သွယ်နွဲ့ရှင်း တစ်ယောက်တည်း ထီးထီးမားမားကြီး ခြေစုံရပ်၍ ကျန်နေမိသည် ။

စားသောက်သူ ကင်းမဲ့နေသည့် အချို့ရည်ဘူးများ စပျစ်သီးရေခဲစိမ်နှင့် ပန်းသီးစိတ်များကား သွယ်နွဲ့ရှင်းကို လှောင်ပြောင်သရော်နေလေပြီ ။

စောစောက လာသွားကြသည့် နောင်မိသားစုနောက်သို့ သွယ်နွဲ့ရှင်း၏ အသည်းနှလုံး ပါသွားလေပြီ။ ရင်ထဲမှာ ကား ဟင်းလင်းပြင် ...

‘ဒက်ဒီက ... စိတ်မှ ကောင်းသေးရဲ့ လား မသိပါဘူးကွာ’

မောင်ငယ် တစ်ယောက်၏ အသံတစ်သံ နားထဲ တိုးဝင်လာသောအခါ မိမိ၏ အခြေအနေကို နားလည်လာမိသဖြင့် ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း ဟူသော စိတ်များက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက် ..

‘အင့်’

တစ်ချက်ရှိက်သံ ထွက်လာသည် ကို လက်ဖဝါးနှင့် ပိတ်ထိန်းရင်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့မိ၏။

မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားသော အပြောင်းအလဲ တစ်ခုအတွက် မည်သူမျှ မကူညီနိုင်တော့ပေ။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးသွား၏။

နံနက်စောစောက ဆူညံပျော်ရွှင်နေခဲ့သော ပျော်ရွှင်မှုများ သည် အရိပ်လေးမျှပင် ထင်ဟပ်၍ မကျန်ရစ်ခဲ့တော့ပေ။

စေ့ပိတ်ထားသော အိပ်ခန်း တံခါးကြားမှာ သွယ်နွဲ့ရှင်း၏ ကျိတ်၍ ငိုရှိက်သံလေး ပျံ့လွင့်၍ လာလေသည် ။

သွယ်နွဲ့ရှင်း၏ အစ်ကိုသုံးယောက်နှင့် မောင်နှစ်ယောက်တို့ ၏ အသံများကလည်း ဆိတ်ငြိမ်နေလျက် သွယ်နွဲ့ရှင်း၏ ငိုရှိက်သံတိုးတိုးမှ လွဲ၍ မည်သည့် အသံမျှ မကြားရအောင် တစ်အိမ်လုံးဆိတ်ငြိမ်လျက် ...

ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိက်နေသည့် သူတို့ ၏ နှမလေးအား ဘယ်သူကမျှ ချောရန် မကြိုးစားကြတော့ပေ။ သူတို့ ငါးဦး ကိုယ်တိုင်လည်း သွယ်နွဲ့ရှင်းကဲ့သို့ပင် ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိက်ချင်နေကြ၏။

‘ဒက်ဒီ မတရားဘူး ... မတရားဘူး ... ဒက်ဒီရက်စက်တယ်’ ဟု အော်ဟစ်ချင်နေကြသည် ။ သို့ရာတွင် ဖခင်ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူမှ

မပြောရဲ ... မဝေဖန်ရဲကြပေ။

တစ်စုံတစ်ခု အတိုင်းအတာအထိတော့ ဖခင်အား နားလည်ထားသည် ။ သို့ရာတွင် ဖခင်ရှိလိုက်သော မီးကား ပူလောင်လွန်းလှ၏။ နှမလေး သွယ်နွဲ့ရှင်းကိုသာမက သူတို့ ညီအစ်ကို ငါးဦးအထိပင် ပူလောင်နေလေပြီ။

‘မမသနားပါတယ်၊ ကိုကိုကြီး ... မမကို သွားချောလိုက်ပါဦး’

ကိုထွေးက မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးများကို ကာကွယ်ရန် အတွက် မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ကိုကိုကြီးအား တောင်းပန်လိုက်၏။

‘မချောပါဘူးကွာ ... ချောရင် ပိုဆိုးမှာ ပေါ့ ... သူ့အရှိန်နဲ့ သူနေပါစေ ငိုချင်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲ ငိုပါစေ ... အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ဘာမှ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း မလုပ်မိစေနဲ့ ... မင်းတို့ အလှည့်ကျစောင့်ကြည့်ကြ မနက်ဖြန်ကျမှ လာမယ်၊ ကိုညီ ... မင်းလည်း စောင့်ကြည့်နေနော်’

ကိုကိုကြီးနဲ့ ကိုကိုလတ်က အိမ်ထောင်ခွဲမို့ အိမ်ပြန်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း နောက်ဆံတင်းလျက် ရှိသည် ။ သူတို့ ၏ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးက မိုက်မိုက်ကန်းကန်းနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရန်ရှာမှာ စိုးမိသည် ။ ထို့ကြောင့် ညီသုံးယောက်အား အထပ်ထပ်မှာ ပြီး စိတ်မချစွာ ပြန်သွားကြ၏။

‘အကြောင်းထူးရှိရင် ဖုန်းဆက်နော် ... ညီလေးတို့ ဘယ်မှ လျှောက်မလည်ကြပါနဲ့ ... ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ အိမ်မှာ ပဲ နေကြပေါ့ကွာ’

အစ်ကိုနှစ်ဦး ပြန်သွားသောအခါ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်မှာ ဧည့်ခန်း အလယ်ရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ငိုနေကြသည် ။ ကနုတ်ပန်းများ ဖြ

င့် အကွက်ဖော်ထားသော စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော စပျစ်သီး၊ ပန်းသီးနှင့် အအေးဘူးများက နေရာမယွင်းပေ။

မနက် စောစောကပင် ပြုံးရွှင်နေသော မျက်နှာထားနှင့် ဧည့်ခန်း တစ်ခုလုံးကို အလှဆင်နေသည့် သူတို့ ၏ နှမလေး သွယ်နွဲ့ရှင်းကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ။

ရွှင်မြူးတက်ကြွသော ဟန်ဖြင့် အလှပန်းအိုးများကို ကိုယ်တိုင်ထိုးရင်း စိတ်ကူးဖြင့် ပြုံးပျော်နေရှာသည့် သွယ်နွဲ့ရှင်း၏ အပျော်မျက်နှာလေးကို ဘယ်သောအခါမှ ပြန်မြင်ရမည် မသိတော့ပေ။

‘ဟေ့ ... နောက်ဖေးက တစ်ယောက်ယောက် လာပါဦး ဒါတွေ သိမ်းပေးပါဦး’

ကိုညီက တိတ်ဆိတ်မှုကို သည်းမခံနိုင်စွာဖြင့် အော်ဟစ်ကာ သူတို့စိတ်ကို ရှုပ်ထွေးစေမည့် မြင်ကွင်းအား ဖျက်ဆီးပစ်လိုသည်။ ။

ထိုအခါ အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုချောင်မှ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် လုပ်နေသည့် ရွှေစာနှင့် ရွှေမိမှာ သူထွက်ငါထွက် အငြင်းပွားပြီးမှ သွက်လက်သော ရွှေမိက ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ထွက်လာ၏။

‘ရွှေမိ ... နင့်အစ်မလေးအခန်းကို အရင်သွားချောင်းစမ်း၊ ဘာမှ မပြောနဲ့ အသာချောင်းကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ကိုငယ်က ရွှေမိကိုခိုင်းလိုက်သဖြင့် ရွှေမိက မဝံ့မရဲနှင့် အိပ်ခန်းဝမှ နေ ... တံခါးစေ့ထားသည် ကို အသာတွန်း၍ ချောင်းကြည့်နေသည်။ ။ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့လေးကား အပြေးအလွှား ထွက်လာပြန်သည်။ ။ ရွှေမိက အိပ်ခန်း တံခါးကို အသာပြန်စေ့ပြီး မျက်နှာငယ်လေးနှင့် သူတို့ နားရောက်

လာ၏။

‘အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောက်ငိုနေပါတယ် ... ကိုကိုငယ်’

‘အေး ... အေး ... ပြီးရော ... နင်တို့ လည်း နင်တို့ မမလေးကို
စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့၊ ဒေါ်ဒေါ်တင် ဘယ်သွားနေလဲ ... ဒေါ်ဒေါ်တင်ကို
ချောခိုင်းကြည့်ပါဦး’

‘ဟုတ်’

ရွှေမိက လင်ပန်းပေါ်တွင် အချို့ရည်ဘူးများကို ပြန်၍ စီတင်ကာ မ ..
. ယူပြီးထွက်သွား၏။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး ငေးငိုငိုရင်း ဘာပြောရမှန်း
မသိအောင်ဖြစ်နေ၏။

စားပွဲပေါ်မှ စားစရာများ ယူသွားသောအခါ ... လည်တံရှည်ပန်းအိုး
လေး တစ်အိုးသာ ကျန်ခဲ့သည် ။ ထိုပန်းအိုးစိမ်းကလေးအလယ်တွင် အ
ရွက်သုံးရွက်ပါသည့် နှင့် နှင်းဆီပန်းဝါ အစုံလေးက ပွင့်အာရန် အားယူ
နေဆဲ ...

‘တကယ်လို့ ... ကျွန်တော်တို့ မိန်းမယူတဲ့ အခါမှာ လည်း ဖေဖေက
ဒီလိုပဲ လိုက်ဖျက်နေဦးမှာ လား ... ဟင် ... ကိုညီ’

ကိုထွေး၏ ရုတ်တရက် အမေးကြောင့် ကိုညီ ဘာဖြေရမှန်း မသိဖြစ်
သွား၏။ နောက်မှ နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ကွေးကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

‘ကိုကြီးနဲ့ ကိုလတ်တို့ တုန်းကတော့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ပေးစားတာပဲ
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေ။ အခု ကိုနောင်ဦးပိုင်ကိုကျမှ ဘာလို့ ငြ

င်းရတာလဲ၊ ကိုနောင်ဦးပိုင်မှာ ငြင်းစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ အရာရှိဖြစ်တာ ချီးကျူးစရာပဲ’

‘ဟုတ်တယ် ... ပြီးတော့ မမနဲ့ ချစ်နေကြတာ ဆယ်နှစ်တောင် ရှိပြီပဲ၊ မမကို ချစ်လွန်းလို့ ခဏခဏ လာတောင်းမလို့ လုပ်တာ ဖေဖေက အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ငြင်းနေတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မငြင်းတော့ဘဲ တစ်ခါတည်း ပြတ်အောင် ဖြတ်လိုက်တာ၊ ပညာသားပါတယ်နော်’

အရှိန်ရလာသဖြင့် ကိုထွေးနှင့် ကိုငယ်တို့ ရင်တွင်းခံစားချက်များကို ဖော်ထုတ်ကုန်ကြလေပြီ။

ကိုညီကမူ ဘာမျှဝင်မပြောသေးဘဲ ကိုငယ်နှင့် ကိုထွေး ပြောစကားကိုသာ ငြိမ်နားထောင်နေပြီး အပေါ်ထပ် လှေကားကို မလုံမလဲနှင့် မကြာခဏ ကြည့်နေ၏။ ကိုညီသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်မပြုသေးဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် စီးပွားရေးအလုပ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသူ ဖြစ်၏။

ဖခင်၏ အားအထားရဆုံး ညာလက်ရုံးပင် ဖြစ်သည် ။

‘အံ့ဩဖို့ တော့ ကောင်းတယ်၊ ဖေဖေက သူ့အကြံအစည် ဘယ်သူမှ မပြောဘူးနော်၊ ဧည့်သည် တွေ လာမှ ပြောချတာ ကြိုတင်ကြံစည်ထားတာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ... မကြံစည်ဘဲနဲ့ ရုတ်တရက် စကားပြောရင်း ဖြစ်သွားတာလား’

‘ မဟုတ်ဘူး ကိုငယ် ... ဖေဖေက သူပြောချင်တဲ့ စကားကို ရောက်အောင် ဆွဲပြောပြီး ဟိုဘက်က ဒေါသထွက်အောင် တမင် ကလိလိုက်တာပဲ’

လူကြီးများ စကားဝိုင်းတွင် သွယ်နွဲ့ရှင်း၏ အစ်ကိုသုံးဦးသာ ထိုင်ရမ

ည်။ သွယ်နွဲ့ရှင်းနှင့် မောင် နှစ်ဦး မထိုင်ရဟု စောစောကတည်းက ဖခင်မှာ ထားသဖြင့် ကိုငယ်နှင့် ကိုထွေးမှာ အနားကို မကပ်ရဲပေ။ ထမင်းစားခန်းတွင် သာ အစ်မနှင့် အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း ဘာမျှမသိခဲ့ပေ။

‘ကိုနောင်ဦးပိုင် ကြီးဒေါ် ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်စောရီက တော်တော်ကို ထက်မြက်တဲ့ ပုံပဲနော်၊ ကိုနောင်ဦးပိုင်ကို သူကပဲ ထိန်းလာတာတဲ့ ၊ အခု ... အဲဒီ ဆရာမကြီးက တော်တော် ခံပြင်းသွားပုံရတယ်’

‘ကဲ ... ကိုငယ်၊ ပြီးပြီးသားကို ဘာမှ ပြောမနေနဲ့ တော့ မင်းက အိမ်ပေါ်ထပ်တက်ပြီး ဒက်ဒီကို သွားချောင်းကြည့် စမ်း’

ကိုညီက ကိုထွေးနှင့် ကိုငယ် ပြောနေသည် များကို မလိုအပ်သော အကြောင်းများ ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကိုငယ်အား အပေါ်ထပ်သို့ လွှတ်လိုက်၏။

‘ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒက်ဒီ ဒေါသထွက်နေတာ ... ကိုယ်လန့်တယ် ၊ မသွားရဲဘူး ... ကိုညီပဲသွားပါ၊ ကိုညီနဲ့ ဒက်ဒီက ညီအစ်ကိုလို၊ သူငယ်ချင်းလိုနေနေတာ’

‘အင်းလေ ... ဟုတ်သားပဲ’

ကိုငယ်စကားကို ကိုထွေးက ထောက်ခံလိုက်သည် ။ သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ သူဂျိတ်နှင့် ဘာလီကဲ့သို့ တကျက်ကျက်နှင့် တစ်တွဲတွဲ နေတတ်သော ညီအစ်ကိုပင် ဖြစ်၏။ ကိုညီက တစ်သီးတခြား နေနေတတ်၏။

‘အဲဒါကြောင့် မသွားချင်တာပေါ့၊ ဒက်ဒီက ရှက်ရမ်းရမ်းတတ်တယ်

ကွ’

‘ဟာ ... ဘယ်သူမှ သွားမနေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာသိဘာသာ နေနေလိုက်၊ ညနေ ထမင်းစားချိန်မှာ သူ့ဘာသာသူ ပြေလည်သွားလိမ့် မယ်’

အငယ်ဆုံး ကိုထွေးက လူကြီးလိုပင် အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကိုညီနှင့် ကိုငယ် နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားကြ၏။

‘ညီမလေး ငိုသံတိတ်သွားပြီလား၊ သွားချောင်းကြည့် စမ်း’

ကိုညီက ဘယ်သူ့ကိုမှ မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုငယ်ရော ကိုထွေးပါ ပြိုင်တူ ထကာ အိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားကြလေပြီ။

ကိုညီ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၏။ မိမိအောက် ညီမလေး ရှစ်နှစ်ကျော် ငယ်သော်လည်း ကိုညီနဲ့ သွယ်နွဲ့ရှင်းက အနီးကပ်ဆုံးသော မောင်နှမ ကိုငယ်နှင့် ကိုထွေးက တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အကြင်နာပိုခဲ့သည် ။

အမေမရှိသော သွယ်နွဲ့ရှင်းက ကိုညီကိုသာ အစစ တိုင်ပင်ခဲ့သည် ။ နောင်ဦးပိုင်နှင့် ချစ်ခဲ့သည့် အချိန်မှ စ၍ ယနေ့အထိ နောင်ဦးပိုင်နှင့် ချိန်းတွေ့ပြီး လျှောက်လည်သည် အထိ သူ့ကို အသေးစိတ် တိုင်ပင်ခဲ့သည် ။

ယခုလိုအခါမျိုးတွင် မိမိ၏ ညီမလေးအား စိတ်သက်သာရာရစေရန် မည်သို့သော စကားမျိုးဖြင့် ပြော၍ နှစ်သိမ့်ရမည်နည်းဟု ကိုညီ စဉ်းစားရင်း ခေါင်းများ ပင် နောက် လာလေ၏။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လိုက်သောအခါ အငိုသည်းပြီး၍ မောဟိုက်နေသဖြင့် ‘အင့် ... အင့်’ ဟူသော

ရှိုက်သံလေး သဲ့သဲ့ထွက်လာသေးသည် ကို ကိုညီ ကြားရသောအခါ ရင်
ထဲမှာ စူးနစ်သွားပြီး ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်မိ၏။

ကိုယ်နှင့် ကိုထွေးက တံခါးအသာစေ့ပြီး သူထံသို့ လျှောက်လာစ
ဉ် နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေကြ၏
။

‘သနားပါတယ် ... ခေါင်းအုံးကြီးကို တအားဖက်ပြီး ငိုသံမကြားရ
အောင် ငိုနေတယ်’

‘ကိုညီ တစ်ခုခုတော့ ပြောပြီး ချောဖို့ ကြံစမ်းပါဦး’

‘လုပ်မနေနဲ့ ... ခိုးရာလိုက်ဖို့ မြှောက်ပေးလိုက်’

ကိုယ်နှင့် ကိုထွေးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောရင်း သူနားလာ
သည် ကို သူသတိမထားမိတော့ဘဲ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် အိမ်ပေါ်သို့ တ
က်သွားတော့သည် ။

မိမိ ပြုလုပ်မိသော အပြုအမူသည် တရားသည် မတရားသည် ဝေဖ
န်ဆန်းစစ်ဖို့ ထက် သမီး သွယ်နွဲ့ရှင်း အိမ်ထောင်မပြုရေးမှာ အဓိက ဖြ
စ်၏။

သို့ရာတွင် အချစ်ဆုံးသမီးလေး ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်နေသည့် အဖြစ်
ကို သူ မကြည့်လို မမြင်လိုပေ။ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး ချစ်ခဲ့သည့် အချစ်မီး
ကား ပူလောင်လွန်းလှသည် မို့ ကြာကြာ အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ တိခန့်
ဖြတ်ချလိုက်သည် ။

ဒါတောင် ဖြတ်နိုင်ပါ့မလား။

သမီး နွဲ့ရှင်းကလည်း သူ့အမေလိုပင် အစွဲအလမ်းကြီးမားလွန်းသူပင် ဖြစ်သည် ။ သမီးကြီး မေလဲ့ဝင်း ရှိခဲ့လျှင်လည်း ဤကဲ့သို့ အစွဲအလမ်းကြီးမားသူပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခက်သည် က သမီးများ သည် ပေါ့ပေါ့ဆဆသမားများ မဟုတ်ပေ။ မိမိကဲ့သို့ မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သမားလည်း မဟုတ်။ သူ့အမေ မအေးငြိမ်းကဲ့သို့ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် စူးစိုက်သော အတွေးများ နှင့် အစွဲအလမ်း ကြီးမားကြသည့် သမီးများ ပင် ဖြစ်သည် ။

‘သမီး သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေသလား’

မိမိအိပ်ခန်း တည့်တည့်အောက်တွင် သမီးအိပ်ခန်းကို ထားထားသည် ။ သမီးကို မျက်ခြည်မပြတ်စေရန် အတွက် ခြေလှမ်းကို စောင့်ကြည့်ရန်အတွက် ဖြစ်၏။

တမင်ပြုလုပ်ထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ မှန်ဘီလူးတပ်ထားသည့် အပေါက်ငယ်မှ ချောင်းကြည့်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားမိသည် ။ သို့ရာတွင် မကြည့်ရန်နိုင်သေး သမီးရင်ကွဲပက်လက်ငိုနေသည် ကို မကြည့် ရက်ပေ။

ငိုပါစေလေ ... အလွန်ဆုံး ငိုလှနှစ်ရက်ပေါ့ နောက်တော့ မောသွားပြီး အငိုတိတ်သွားမှာ ပါ။

ခုလောက်ဆို ဟိုကောင်လေး နောင်ဦးပိုင် ဘက်က တော်တော်လေး ဒေါသထွက်နေရောပေါ့။ နောင်ဦးပိုင်အတွက် သမီးထက်လှသော၊ ဥစ္စာပေါငယ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေ ပေးစားကြမှာ ပဲ ... အဲဒီအခါ ... နောင်ဦးပိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း ဘာသားနဲ့ ထုထားလို့

လဲ ... လူသားပဲ မိဘပေးစားလို့ ပါဆိုပြီး ယူသွားရင်ပြီးရော ...။

သမီးကတစ်သက်လုံး အပျိုကြီးပဲလုပ်မှာ ပေါ့ ... အဲဒီအခါ အဖေဖျက်တာမှန်တယ်လို့ ပြောမဆုံးဖြတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ဦးမှာ ပါ။ အပျိုကြီးဘဝမှာ ဘယ်လောက်အေးချမ်းသလဲ ဆိုတာ မကြာခင်သိမှာ ပါ သမီးရယ်။

အိပ်ခန်းအတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်းက သမီးအတွက် တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသည့် အတွက်၊ ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ လက်ကျန်ရှိသေးလား။

ဘလက်လေဘယ် ပုလင်းကိုတွေ့၍ ယူကြည့် သည် ။ ဘာမှ မရှိတော့။

ဘာမှ မရှိဘဲနဲ့ ဒီထဲဘာလို့ ထည့်ထားပါလိမ့် သွားစမ်း ...

‘ဂလုံ ... ဂလွမ်’

‘ဟင်’

အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချပြီးမှ အောက်ထပ်က သမီးလေး လန့်သွားလားဟု သတိရပြီး လိမ့်နေသော ပုလင်းကို ကမန်းကတန်း လိုက်ဖမ်းလိုက်သည် ။

‘ဒက်ဒီ’

အိပ်ခန်းအတွင်း ရပ်နေသော ခြေအစုံရှေ့မှာ အရက်ပုလင်းမှာ ရပ်တန့်သွားသည် ။ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီး ထိုပုလင်းကို မကောက်တော့ဘဲ ဒေါသနှင့် ညီကို မော့ကြည့် လိုက်၏။

‘မင်း ... ဘာလာလုပ်တာလဲ ... ညီ’

လူကြီး ပီပီ ရှက်ရှက်နှင့် အော်လိုက်မိ၏။ တကယ်တော့ သားသမီးတစ်ဦး၏ ရှေ့တွင် အရက်မပါသော ပုလင်းလွတ်ကို လေးဘက်ထောက်ခါ လိုက်ဖမ်းနေသော ဖခင်တစ်ဦးအနေဖြင့် လွန်စွာ ရှက်ဖွယ် ကောင်းလှသည် ။

သားသမီးများ ၏ စိတ်ထဲတွင် အဖေအရက်မူးပြီး ပုလင်းလွတ်ကို လိုက်ကောက်နေသည် အထိ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေသည် ဟူသော အတွေးမျိုး တွေးမိပေလိမ့်မည်။

‘ဒက်ဒီ ... နဲ့ရှင်းကို’

‘မင်း ဒီအကြောင်းကို ပြောမယ်ဆိုရင် ပြန်လှည့်သွား။ အခုလောလောဆယ် ... ငါ ... ဘာကိုမှ နားမထောင်နိုင်ဘူး’

‘မဟုတ်ဘူး ... ဒက်ဒီသမီး ရင်ကွဲတော့မယ်၊ ဒက်ဒီလုပ်တာ မဟုတ်သေးပါဘူး’

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွား၏။ သူ့အားဘယ်သားသမီးကမျှ ဘယ်တုန်းကမျှ ဝေဖန်ခြင်း မပြုခဲ့ဖူးပေ။

‘တော်စမ်းငညီ မင်းမျက်နှာစုတ်ပြတ်မသွားခင် မင်းဒီနေရာက ထွက်သွားစမ်း ... ငါ အဖေဆိုတာသိထားဦး ငါလုပ်တာကို ဘယ်သားသမီးကမှ ဝေဖန်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ မင်းဘာသာ မင်း ညီမကို စောင့်ကြည့် နေလွတ်ထွက်သွားရင် မင်းတို့ သုံးယောက် တာဝန်ပဲ ... သွား’

‘သွား’ ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကို အော်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သားညီ ... ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့၏။ သမီးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သားအားလုံးတို့ သည် မိမိအား ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေပေဦးမည်။

သို့အတွက် မိမိလူကြမ်း လုပ်ရပေဦးမည်။ မိမိအား ထပ်မံ၍ ဝေဖန်မှု

မပြုနိုင်အောင် ... မပြုရဲအောင် ကြိုတင် ကာကွယ်ထားရ ပေဦးမည်။

သားညီ ထွက်သွားသောအခါ အိပ်ခန်းတံခါးကို တမင်ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ စူးနစ်သွား၏။ ဖခင်၏ အလိုကိုလိုက်ပြီး ဖခင်ကိုလွန်စွာ ချစ်ခင်အားကိုးသော သမီးလေး သွယ်နွဲ့ရှင်း၏ ရင်ကွဲစွာ ရှိုက်ငိုသံကို မိမိ မကြားဘဲ နေပါ့မလား။

မိမိ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ သမီးအား မည်ကဲ့သို့သော ဆင်ခြေစကားများ နှင့် အငိုတိတ်အောင် ချောရမည်နည်း။

တကယ့်ကို အကြောင်းပြချက် မရှိသော အပြုအမူဟု လူတိုင်းကထင်ကြပေမည်။ သို့ရာတွင် မိမိရင်ထဲ၌ မူ အကြောင်းပြချက်များက တင်းကျပ် ပြည့်နှက်နေ၏။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသမို့ မိမိလုပ်ရပ်သည် မှန်ကန်သောလုပ်ရပ်သာ ဖြစ်သည် ဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်... ငါမမှားဘူး... ငါလုပ်တာမှန်တယ်’

စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်ရင်းက ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မာန်တင်းလိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် ... ရင်ထဲ၌ အားမာန်ပြည့်မလာဘဲ ... ဝမ်းနည်းစိတ်ငိုချင်စိတ်တို့ ဖြင့် လှိုက်ဖို့ လာပြီး မျက်ရည်များ စီးကျ လာလေ၏။

ဘယ်တုန်းကမျှ စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း မရှိသော မျက်ရည်ကျခြင်းမရှိသော အစဉ်အမြဲ ပျော်ရွှင်ရယ်မောလျက်ရှိနေခဲ့သော မိမိအဖို့ ယခု အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ခုနစ်ဆယ်နားနီးမှ မျက်ရည်ကျရသော အဖြစ်ကိုသိလျှင် ဘယ်သူ သနားကြမည်နည်း။

ဘယ်သူမှ မသနားကြဘဲဝိုင်း၍ ပင် ရယ်မောလှောင်ပြောင်နေဦးမ

ည်ဖြစ်သည်။ ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သားမွေးကော်ဇောကို အသာလုပ်လိုက်၏။ မိမိအိပ်ခန်းထဲသို့ သားညီနှင့် သမီးသာ အဝင်အထွက်များ သည် ။ သို့ရာတွင် ကော်ဇောအောက်မှ အပေါက်ကလေးဖောက်ပြီး မှန်ဘီလူးလေး တပ်ထားသည် ကို မိမိတစ်ဦးတည်းသာ သိသည်။ ။

ကြမ်းပြင်ပေါ် မှောက်၍ သမီးအိပ်ခန်းကို ကြည့်လိုက်ရာ ... ရင်ထဲမှာ ပူလောင်ဆိုနစ်သွား၏။

ပါးစပ်ကိုဟလျက် မောပန်းစွာ အသက်ရှူနေရင်း ရှိုက်ရင်း သည်းသည်းထန်ထန်လေး ငိုကြွေးနေသည့် သမီးလေး သွယ်နွဲ့ရှင်းကို ကြည့်ရင်း မိမိလည်း လိုက်ငိုမိသည်။ ။

သုံးလေးနာရီရှိပြီး ... ဒီလောက်အကြာကြီး ငိုကြွေးနေတာ ... ဘယ်သူမှ မချော့ကြဘူးလား သမီးလေး မောနေရှာရော့မယ်။

ရွှေစာတို့ ရွှေမိတို့ က မချော့ရဲဘူးထား၊ သမီးကို မွေးကထဲက ထိန်းပေးခဲ့တဲ့ မတင်ကရော ဘာလို့ မချော့လဲ။

ပြီးတော့ ... အထက်အောက် မောင်နှမမို့ အချစ်ပိုခဲ့တဲ့ ... သားညီက ရော ဘယ်သွားနေလဲ ကိုယ့် ညီမလေး ဒီလောက် ငိုနေတာကို မချော့ဘူး ... အဖေကိုတော့ ဆရာလာလုပ်တယ်

‘တောက်’

ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်ကာ အောက်ထပ်သို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်း၍ ဆင်းလာခဲ့၏။

‘တံခါးဆောင့်ပိတ်သံကြားကတည်းက ကိုညီအခြေအနေ မဟန်ဘူး ဆိုတာ ရိပ်မိသားပဲ ... ပြီးတော့ ဒက်ဒီအသံကိုလည်း ကြားနေရတယ် ... ဒက်ဒီဟာ ဘယ်တုန်းကမှ စကားကို ကျယ်ကျယ်မပြောဖူးတာ ’

‘အဘိုးကြီး အပီမူးနေပြီလား ... ကိုညီ’

‘ဟုတ်တယ် ... ကုန်နေတဲ့ ပုလင်းလွတ်ကိုတောင် လိုက်ကောက်နေ အောင်အထိ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေတာ ... စိတ်ညစ်စရာပဲ’

ကိုညီမျက်နှာ ရုတ်ခြည်းအိုစာကျသွား၏။ စောစောက အမှုမဲ့အမှတ် မဲ့မို့ ဒက်ဒီအခန်းကို မစဉ်းစားဘဲ သွားမိတာ မိမိအမှားပင် ဖြစ်သည် ။ ဒက်ဒီ ဤမျှအထိ မူးနေလိမ့်မည် မထင်။

‘အဲဒီလောက်ကြီး ရွဲနေရင် ဘာမှ မသိတော့ဘူး ... ဘာသွားပြောလို့ ရမှာ လဲ ... သူ့သမီးကို သူ့ဘာသာအော်ပြီး ... သူ့ဘာသာပြန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလားမှ မသိတာ’

မသိဘူး ... ကိုယ်က ရွဲနေတဲ့ လူကြီးတစ်ဦးနဲ့ စကားမပြောချင်တော့ ဘူး ... သူ့ဆီက ဘာမှ အဖြေမှန်မရဘူး ... လက်သီးစာပဲ မိမှာ ပဲ ... ဒါကြောင့် ပြန်လစ်လာတာ ... ဒါပေမဲ့ ... သူက မူးနေရက်က စကားတစ်ခွန်းတော့ သတိမလစ်ဘဲ မှာ သေးတယ်

‘ဘာလဲ’

‘မင်းညီမကို စောင့်ကြည့်နေ ... လွတ်ထွက်သွားရင် မင်းတို့ သုံးယောက်တာဝန်ပဲတဲ့ ’

ကိုငယ်ရော ကိုထွေးပါ ပြိုင်တူ ပခုံးတွန့်လိုက်ကြ၏။ မည်သို့ ဖြစ်စေ ... ဖခင်သည် သူတို့ အစ်မ သွယ်နွဲ့ရှင်းအား မုန်း၍ မချစ်၍ ပြုမူလိုက်ခြင်း

င်း မဟုတ်မှန်း သိသာလွန်းလှ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဘာကြောင့် များ ဤကဲ့သို့ ပြုမူရပါသနည်း။

‘ဧကန္တတော့ ... ကိုနောင်ဦးပိုင်ရဲ့ ကြီး ဒေါ်ဆရာမကြီးနဲ့ များ ကျောင်းတော် ... ရန်’

‘ဟိတ်’

ကိုထွေး၏ ပြောလက်စကားရပ်သွားသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ တဒုန်းဒုန်းဆင်းလာသော ခြေသံကြောင့် ... ကိုငယ်က ကိုထွေးအား ခြေနှင့် ကန်၍ သတိပေးလိုက်သည် ။

ညီအစ်ကို သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်လုံးများ သည် လှေကားဆီသို့ စုံပြုံရောက်သွား၏။

သူတို့ ဒက်ဒီ ဦးအောင်ဘညို၏ နီမြန်းသော မျက်နှာကြီး လှေကားကေ့မ့၍ ပေါ်လာသောအခါ သုံးဦးစလုံး မျက်နှာလွဲလိုက်ကြ၏။ ရင်ထဲမှာ တော့ အသီးသီး စိုးရိမ်သွားသည် ။ ဒက်ဒီဘာကို စိတ်ဆိုးလာသနည်း။ မိမိတို့ အား ဘာပြောဦးမည်နည်းဟူသော အတွေးများ ဖြင့် ရင်ထိတ်နေကြ၏။

‘ဟေ့ ... မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး ဘာထိုင်လုပ်နေကြတာလဲ’

ထိုအမေးကြောင့် သုံးယောက်သားထရပ်မိ၏။

ဦးအောင်ဘညို၏ မျက်လုံးများက စေ့ထားသော သွယ်နွဲ့ရှင်း အိပ်ခန်းသို့ ရောက်သွားပြီ ...

‘ကောင်မလေး ဘာလုပ်နေလဲ’

သိလျက်နှင့် တမင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

‘အိပ်နေတယ်ဒက်ဒီ ... အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေပါတယ်’

ကိုထွေးက တမင်ရွဲ့ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးအောင်ဘညို ရင်ထဲ အောင့်သွား၏။ သွယ်နွဲ့ရှင်းဘာလုပ် နေသည် ကို သူ့အသိပင် ဖြစ်၏။ ယခုကဲ့သို့ အငယ်ဆုံးကောင်က ရွဲ့ပြောလိုက်လိမ့်မည်မထင်ပေ။

‘ဘာရွဲ့တာလဲ ... သူငိုနေတာ ငါသိတယ်’ ဟု ပြောရန်လည်း အခက်မို့ ... မျက်မှောင် ကုတ်လိုက်ပြီး ...

‘ကောင်းပြီ ... ဒါဆိုနေပစေပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ သုံးယောက်စလုံး ကို မှာ ထားမယ် ... သွယ်နွဲ့ရှင်းကို ဒီအိမ်ကနေ တစ်ဖဝါးမှ မခွာစေနဲ့ ... ဘယ်မှ မသွားစေနဲ့ ... စောင့်ကြည့်ထား ... ကြားလား ’

‘ဒက်ဒီကလည်း ဗျာ ... ကိုထွေးက မမကို ခိုးပေးမလို့ ’ ဟူသောစကားကို ရင်ထဲမှာ သာ ပြန်ပြောလိုက်၏။ အပြင်သို့မူ ထုတ်မပြောရဲပေ။

ဦးအောင်ဘညိုက တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လျှောက်လာ၏။ ထိုအခါတွင် ဒေါ်တင်နှင့် ရွှေမိ ... ရွှေစာတို့ မှာ ... အသက်ပင်ရဲရဲ မရှူရဲကြပေ။

‘မတင်’

‘ရှင်’

‘နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဟင်း ... ဟင်း ... ချက်နေပါတယ်’

‘နင့်ဟင်းက အရေးကြီးသလား ... ရွှေမိတို့ နဲ့ လွဲထားပေါ့ ... သွား နွဲ့ရှင်းအနားမှာ နေ ... နွဲ့ရှင်းကို အစားလေး ဘာလေး ကျွေးပြီး ဘယ်မှ မသွားစေနဲ့ ... ဂရုစိုက် သူ့ကို ပျော်အောင်ထား ... နွဲ့ရှင်းတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ...

နင်တို့ အားလုံး သေပြီသာမှတ် ’

ဒေါ်တင်မှာ ... ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ဦးအောင်ဘညိုအား မျက်လုံး
လေး ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ မော်ကြည့်ရင်း ...

‘ခုနက ကျွန်မ သွားပါတယ် အစ်ကို၊ နွဲ့ရှင်းက မလာနဲ့ ဆိုလို့ ပါ’

‘တောက်၊ မလာနဲ့ ဆိုတိုင်း နင်ကထွက်လာသလား၊ နဲနဲပါးပါး ချော
ပါလား၊ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားနဲ့ ၊ သွားစမ်း၊ ငါအကုန် သိ
မ်းကြီးရိုက်လိုက်ရကွာ’

အသားလွတ်ပင် ရမ်းနေသော ဦးအောင်ဘညိုကို ဒေါ်တင်က ကြော
က်ရွံ့စွာဖြင့် စိုနေသောလက်ကို ကမန်းကတန်း သုတ်ပြီး
ဦးအောင်ဘညိုရှေ့မှာ ပင် ပြေးထွက်သွားတော့၏။

ဦးအောင်ဘညိုက မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်ကာ
နေစရာမရှိအောင် ကြောက်နေကြသော ရွှေမိနှင့် ရွှေစာ ညီအစ်မတို့
အား မျက်လုံးတစ်ချက်စွေကြည့်ကာ ...

‘ကောင်မလေးတွေ နင်တို့ လည်း သတိထားပြီး နေကြစမ်း၊ နင်တို့
အစ်မ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မလွယ်ဘူးသာမှတ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည့်ထွက်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ ညီအစ်မနှစ်
ယောက်လည်း သက်ပြင်းချမိကြသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဤအိမ်သို့
ရောက်လာသည် မှာ ငါးနှစ်နီးပါး ရှိပြီ ဖြစ်၏။ ဦးအောင်ဘညိုတစ်
ယောက် ဤကဲ့သို့ ဒေါသထွက်သည် ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပေ။ မီးဖိုချော
င်အဝအထိပင် တစ်ခါမျှ ဝင်မလာဖူးပေ။ ယခုကဲ့သို့ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ကို
ယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဝင် လာပြီး ကြိမ်းမောင်းသည် ကို တွေ့သောအခါ နေစ
ရာမရှိအောင်ပင် ကြောက်ရွံ့မိ၏။

ဦးအောင်ဘညို ထွက်သွားသောအခါမှ ရွှေစာက မျက်ရည်အဝဲသား နှင့် သူ့အစ်မရွှေမိအား လှမ်းကြည့်ရင်း

‘ငါကြောက်လိုက်တာရွှေမိရယ်၊ ဘဘက ငါတို့ နှစ်ယောက်ကိုများ ထရိုက်တော့မလားလို့ စိုးရိမ်သွားတာပဲ’

‘ရိုက်ပါဘူးဟာ၊ ဘဘက သူ့သမီးကို သိပ်ချစ်တာ၊ သူ့သမီးငိုတော့ သူလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလို့ ပါ’

‘ဒါဆို သူက ငိုအောင်ဘာလို့ လုပ်တာလဲ၊ ပေးစားလိုက်ပေါ့၊ ကိုနောင်က ချောလည်း ချောတယ် အရာရှိလည်း ဖြစ်တာပဲ’

‘အော် ရွှေစာကလည်း အဖေဆိုတာ ကိုယ့်သမီးယောက်ျားယူမှာ သိပ်စိုးတာဟ’

‘ဟင် သူ့ကျတော့ သူများ သားသမီးကို ယူပြီးတော့’

ရွှေမိ၏ ရိုးရိုးကလေး ပြောလိုက်သော စကားသည် ကိုညီနားထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ကိုညီက ရွှေမိနှင့် ရွှေစာ ကြောက်သွားမည် စိုးသောကြောင့် အားပေးရန် မီးဖိုဘက်သို့ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ။

‘အဖေဆိုတာ ကိုယ့်သမီး ယောက်ျားယူမှာ သိပ်စိုးတာဟ’

ထိုစကားလေးကား သူ့နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ် တိုးဝင်သွားလေ၏။

မီးဖိုချောင်ထဲသို့ မဝင်တော့ဘဲ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည် ။

ကိုညီရင်ထဲ၌ တစ်စတစ်စ နာကျင် လာပြီး ပူလောင်လာ၏။ ညီမသွယ်နွဲ့ရှင်း၏ အိပ်ခန်းရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ကာ စဉ်းစားနေမိသည် ။

‘ညီမလေးကို ဘယ်ကစပြောရမလဲ၊ ဒက်ဒီဟာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်

လာရင် အစဉ်အမြဲ စာနာမှုကင်းမဲ့ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ညီမလေးသိအောင် ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ’

‘ဘာမှ လာမပြောပါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ နွဲ့ရှင်းကို လာပြောလို့ ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး’

ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေသော သွယ်နွဲ့ရှင်းအား ဒေါ်တင်က ကြင်နာစွာကြည့်ရင်းက သွယ်နွယ်ရှင်း၏ သွယ်လျပျော့ပျောင်းသော ဆံပင်လေးကို သပ်ပေးရင်းက ...

‘ကလေးရယ် ... ငိုတာတော့ ငိုပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိခိုက်အောင်တော့ မငိုပါနဲ့ ကွယ်၊ ကလေးငိုလို့ ပြောင်းလွဲသွားတာမှ မဟုတ်တော့တာကွယ်’

ဒေါ်တင်၏ စကားကြောင့် သွယ်နွဲ့ရှင်း ငေးငိုင်းသွားသည်။ စာနာမှုကင်းမဲ့သော ဒက်ဒီသည် မိမိ မျက်ရည် ပင်လယ်ထဲ ကူးခတ်နေသည့် တိုင်အောင် မိမိအလိုကို လိုက်လျောနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ဒက်ဒီက လိုက်လျောသည့် တိုင်အောင် နောင်မိဘများက လက်ခံတော့မည် မဟုတ်ပေ။

‘ကလေး ထမင်းစားရအောင်ကွယ်။ မနက်ထဲက ဘာမှ မစားသေးဘူး မဟုတ်လား’

ဒေါ်တင်က မဝံ့မရဲလေး ပြောလိုက်သောအခါ သွယ်နွဲ့ရှင်းက ခေါင်းကို အသာခါယမ်းလိုက်စဉ် မခန်းသေးသော မျက်ရည်စများက လွင့်စဉ် ကျသွား၏။

ဒေါ်တင်က မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေသော သွယ်နွဲ့ရှင်းကို ကြင်နာစွာ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာအောင်အထိ စိတ် ထိခိုက်သွား၏။

‘ဒေါ်တင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲလှတယ် ကလေးရယ်၊ ကလေးကို ဒီလိုမြင်ရတာ ဒေါ်တင် ဘာလုပ်ပေးရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူးကွယ်’

‘နွဲ့ရှင်းတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ၊ ဒေါ်ဒေါ်သွားပါတော့’

သွယ်နွဲ့ရှင်းက ဘယ်သောအခါမှ လူတစ်ဖက်သားအား ဆန့်ကျင်၍ လည်း မပြော၊ အပြစ်တင်၍ လည်း မပြောပေ။ လွန်စွာ နူးညံ့ချိုသာ၍ သိမ်မွေ့သော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ ယခု သူ့ရင်ထဲမှ သောကအပူမီးဟပ် ၍ သာ ဒေါ်တင်အား နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဒေါ်တင်မှာ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် မျက်ရည်များ စီးကျလာတော့ ၏။

‘ကလေးရယ်၊ ကလေးအနားမှာ မနေရင် ဒေါ်တင်ကို ကလေးအဖေ က ဆူလိမ့်မယ်ကွဲ့၊ အခုပဲ ဒေါ်တင်တို့ မီးဖိုချောင်ကို ဝင်ဆူသွားတာ ကောင်မလေးတွေက ကြောက်ကြလွန်းလို့ ၊ ကလေးသာ ထမင်းမစား အငိုမတိတ်ရင် ဒေါ်တင်တို့ လည်း ထမင်းစားရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဒေါ်တင်က ပိုပိုသာသာလေး ပြောလိုက်သဖြင့် သွယ်နွဲ့ရှင်း မျက်ရည်များ တန့်သွားပြီး မျက်လုံးပိုင်းလေးနှင့် ...

‘ဘာဆိုလို့ လဲ၊ နွဲ့ရှင်းဘာသာ နေမှာ ပဲ’

ငိုနေရက်ကပင် မာဆတ်ဆတ်ကလေး ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် ဒေါ်တင်မှာ ဝမ်းနည်းလာကာ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုရင်းက ...

‘ဒေါ်တင်က ကလေးကို မွေးကတည်းက ထိန်းလာတာပါ ကလေးရယ်၊ ကလေးအမေလို ကလေးကို ချစ်ခဲ့တာပါ။ အခု ကလေး ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဒေါ်တင် ဘယ်လိုနေရမှာလဲ၊ မပြောရဲ မနေရဲအောင် ဖြစ်နေရပြီကွယ်’

ဒေါ်တင်စကားကြောင့် သွယ်နွဲ့ရှင်း တွေတွေလေး ဖြစ်သွားကာ ဒေါ်တင်အား ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဒေါ်တင်က သွယ်နွဲ့ ရှင်း ငိုငိုသွားသည် ကိုအခွင့်အရေးယူကာ သူ့စကားကို ဆက်ပြောလိုက်သည် ။

‘ကလေးအဖေက ကလေးကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲဆိုတာကို ကလေးလည်း အသိပါကွယ်’

‘ဪ ... ချစ်လို့ပဲ၊ ကိုယ့်သမီးအသည်းကွဲအောင် လုပ်တာပေါ့ ဒေါ်တင်ရယ်’

‘ချစ်လွန်းလို့ ကလေးကို လက်မလွှတ်ချင်ဘူးလို့ ထင်မှတ်လိုက်ရင် ရင်အေးသွားမှာပေါ့ ကလေးရယ်’

‘အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ၊ အိမ်ထောင်ပြုတာကို’

ရုတ်တရက် လွှတ်ခနဲ ပြောပြီးမှ သူ့စကားကို သူ့ဘာသာ ရပ်တန့်လိုက်၏။ မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။ သွယ်နွဲ့ရှင်းသည် အခွန်ရှက်ရွံ့တတ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ မိမိအိမ်ထောင်ပြုရန်ကိုပင် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဖခင်အား ဖွင့်ဟတောင်းဆိုခြင်း ပြုနေသည် ကိုပင် လွန်စွာ ရှက်ရွံ့မိ၏။ ယခုကဲ့သို့ ဖခင်က တတိယအကြိမ် ငြင်းပယ်လိုက်သောအခါ ပို၍ အရှက်ရခဲ့ပြီး ချစ်သူနှင့် မိဘများ အပေါ်တွင် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့အောင် ဖြစ်သွားမိ၏။

‘ကဲ ... ဒေါ်ဒေါ်ရယ်၊ နွဲ့ရှင်းကို သနားရင် နွဲ့ရှင်းတစ်ယောက်တည်း

နေပါရစေ၊ သမီး မငိုတော့ပါဘူး ... ကော်ဖီနဲ့ မုန့် ပို့ပေးပါ။ ပြီးတော့ သမီးဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်ပါရစေနော် ’

‘အေးအေး ... ရမယ် ကလေး၊ နေဦးနော်’

ဒေါ်တင်က ဝမ်းသာအားရနှင့် အပြင်ဘက် ထွက်သွား၏။ ထိုအခါမှ သွယ်နွဲ့ရှင်းသည် ပြတင်းပေါက်နားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

မိမိ၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်လျှင် ညို့မှိုင်းနေသော ရှမ်းပြည်တောင်ချွန်းကို တွေ့ရသည် ။ တိမ်ရိပ်များကြောင့် တောင်ချွန်းမှ မှိုင်းညို့ညို့ဖြစ်နေသည့် အတွက် သွယ်နွဲ့ရှင်းအား ပို၍ ပင် လွမ်းစိတ်ဝင်နေ၏။

ထိုတောင်ချွန်း၏ အောက်နားတွင် မိမိနှင့် ချစ်သူနောင်တို့ ၏ အချစ်သင်္ကေတ သစ်ပင်နှင့် လျှောက်လှမ်းနေကျလမ်းလေး ရှိသည် ။

ထိုလမ်းလေးကို မိမိတို့ က ချစ်သူတို့ လျှောက်လှမ်းသော လမ်းလေး (သို့မဟုတ်) ချစ်သူလမ်းကြားလေးဟု ခေါ်ကြသည် ။

တောင်ပေါ်မှ သစ်တောများ နှင့် လူနေရပ်ကွက်မှ သစ်ပင်များ ကူးလူးရှုပ်ထွေးပြီး တောမီးလောင်မှု ဖြစ်လာလျှင် အလွယ်တကူ မီးမကူးနိုင်စေရန်အတွက် လမ်းလေးဖောက်ထား၏။ ဂျစ်ကားတစ်စီးသွား၍ ရသည် ။ ယင်းကို မီးခြားလမ်းဟု ခေါ်ကြသော်လည်း တောင်ကြီး ကောလိပ်မှ စာသင်သားတို့ ကမူ ချစ်သူလမ်းကြားလေးဟု ခေါ်ကြသည် ။

ထိုချစ်သူလမ်းကြားလေးသည် ကောလိပ်အနီး၌ပင် ရှိသောကြောင့် ကောလိပ်ကျောင်းမှ ချစ်သူစုံတွဲများ သာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်း လျှောက်ကြသော လမ်းလေးပင် ဖြစ်၏။

ထိုလမ်းလေးမှာ ပင် မိမိတို့ နှစ်ဦး မကြာခဏ စကားတပြောပြောနဲ့

ငုံ လျှောက်လှမ်းကြသည် ။ ချယ်ရီပင်ရိပ်အောက်၌ပင် အပန်းဖြေရင်း ချစ်ကြည်နူးခဲ့သေးသည် ။

ယခုအခါ ထိုလမ်းတွင် နောင် ရောက်နေရော့လား။ ...

‘သမီး ... ကော်ဖီနဲ့ မုန့် နဲ့ စားလိုက်ဦးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်ဒေါ်’

ဒေါ်ဒေါ်တင်၏ စကားသံနှင့် လှုပ်ရှားသံများကို ကြားရသော်လည်း လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည် ။ ဒေါ်ဒေါ်တင်၏ နှစ်သိမ့်စကား ချောမော့သော စကားကို မိမိမကြားလိုတော့ ... ယခုလိုအချိန်တွင် မိမိတစ်ဦးတည်း အေးချမ်းစွာနှင့် တွေးချင်တိုင်းတွေး၊ ငေးချင်တိုင်း ငေး၍ ပင် နေချင်သေးသည် ။

‘ညီမလေး’

ရုတ်တရက် ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွား၏။ အငိုမျက်လုံးများ ဖြင့် အစ်ကိုဖြစ်သူအား သွယ်နွဲ့ရှင်း မရင်ဆိုင်ဝံ့ပေ။

‘ညီမလေး ... ကော်ဖီပူတုန်း သောက်လိုက်ဦးကွာ၊ ပြီးတော့ ဒီအိပ်ဆေးတစ်ပြားကိုလည်း သောက်လိုက်ဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုညီ၊ ထားခဲ့ပါ ... သောက်လိုက်ပါ့မယ်’

ကိုညီအား လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် ကိုညီသည် ဒေါ်ဒေါ်တင်ကဲ့သို့ ထွက်မသွားဘဲ ...

‘ကိုညီဆီလာပါဦး ညီမလေးရယ်၊ ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါဦး၊ ပြီးတော့ ... အိပ်ဆေးသောက်လိုက်ပါ၊ အိပ်ရာမဝင်ခင်မှာ ကိုကို ညီမလေးကို ပုံတစ်ပုံပြောပြမယ်၊ အဲဒီအခါ ... ညီမလေးစိတ်ထဲမှာ ပူလောင်မှုတွေ

လျော့ပါးသွားမှာ ပါ။ လာ ... ညီမလေး’

ကိုညီ၏ ခယလွန်းသော၊ ပျော့ပျောင်းလွန်းသော စကားသံများကြောင့် သွယ်နွဲ့ရှင်းမှာ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချရင်း ခေါင်းကို ခါယမ်း ရင်းက ...

‘ယခုအချိန်အခါမှာ ညီမလေး တစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ ကိုညီ၊ ညီမလေးကို နားလည်ရင်’

‘နားလည်လို့ ကိုညီလာခဲ့တာပါ ညီမလေးရယ်၊ ကိုညီရင်ထဲမှာ ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ အကြောင်းလေးတစ်ခုကို ညီမလေးဆီမှာ ဖွင့်ဟရင်း ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားကြရင်း အခု ... ညီမလေး ရင်ထဲက သောကအပူမီးတွေ လျော့ပါးသွားရမှာ ပါ ’

ပြတင်းပေါက်မှ အေး၍ ခြောက်သွေ့သော ရှမ်းပြည်လေးကြောင့် သွယ်နွဲ့ရှင်း သွယ်ပျောင်းသော ဆံပင်ရှည်ကြီးမှာ လေထဲ၌ လွင့်မျောသွား၏။

သွယ်နွဲ့ရှင်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်ကို အသာအယာ လှည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ကိုညီဘက်ဆီသို့ လှမ်းလာခဲ့၏။

ကိုညီ ရင်ထဲ၌ မူ ချစ်လှစွာသော ညီမလေးအား ဖယောင်းရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ နူးနူးညံ့ညံ့လေးဟု ပင် မြင်နေမိ၏။ ထိုဖယောင်းရုပ်ကလေးမှာ မီးဟပ်ခံရသောကြောင့် ဘယ်လောက်များ ပူလောင်ရှာလိမ့်မည်နည်း။
